

Arra nézve, hogy Szontágh Pál mily nagy tekintélyű s mily ponderáns egyéniség a pártban úgy, mint általában, legyen megemlítve, hogy a pártfusió alkalmakor, Wenckheim báró miniszterelnöksége idején a közmunka- és közlekedésügyi miniszteri tárczával lőn megkínálva, de nem fogadta el. Továbbá midőn Ghyczy Kálmán a mandatumról s a képviselőházi elnökségről lemondott, a kormány által kilátásba helyezett Szontághnak a képviselőházi elnökségre való megválasztatás, de ő ezen combinatióba sem ment belé, hanem maga helyett Péchy Tamás, akkori közlek. miniszter megválasztatását hozta javaslatba s Péchynél ezen állás elfogadását személyesen, baráti befolyással és rábeszéléssel a legmelegebben szorgalmazta — és mint tudjuk, sikerrel.

Volt tehát alkalma többször a legfényesebb állásokra emelkedni és excellentiás urrá lenni, de hát nem akart. Megelégedett a szabadelvűpárti elnökséggel, majd a ház legfontosabb bizottságának, a pénzügyinek elnökségével s a képviselőház alelnöki tisztével. Tagja azonkívül a szabadelvűpárti kijelölő bizottságnak is. Nem csak itt, de az e g y h á z terén is számos bizalmi kitüntetések érték. Sok tisztséget viselt már és visel most is, — de melyek dijtalanok. Jellemző, hogy az effélékre már hajlandóbb volt. Többször megválasztották ev. luth. egyházközségi felügyelőnek s ugyancsak több ízben megválasztott a bánya-kerületi superintendensia consistoriuma elnökének. És végül annyira elfoglalta magát a közügyekkel, hogy nem ért rá, megnősülni. »A g glegény« maradt, de megőrizte fia tal kedélyüdeségét és szellemi rugékonyságát, melyek hogy minél később korig megőrizve maradjanak, őszintén kívánjuk közéletünk érdekében, melynek Szontágh Pál oly igen kiváló alakja.

Teleszky István.

Teleszky István született 1836. april hó 4-én Szathmárt, a hol édes atyja: Teleszky János gyakorló-orvos volt. Középiskolai tanulmányait Szathmárt, Szilágy-Somlyón, és Nagyváradon kitünő sikerrel végezte. A jogi tanfolyamot 4 éven át a budapesti egyetemen hallgatta, a hol 1859-ben a jogtudori szigorlatokat, 1860-ban a nagyváradi cs. kir. főtörvényszék előtt a gyakorlati közjegyzői vizsgálatot, 1861-ben pedig ugyanott a gyakorlati ügyvédi vizsgálatot — mindezeket kitünő eredménnyel, illetőleg képesítéssel tette le.

1861-ik év végén, miután a budapesti kir. ítélő táblától az ügyvédi képesítvényt megnyerte, és a váltó ügyvédi vizsgát is letette, az önálló ügyvédkedést Nagyváradon kezdette meg, a hol már előbb előkelő irodákban volt alkalmazva. Ugyanezen időben kezdette meg szereplését a közügy terén, mint Biharvármegye tiszteletbeli alügyésze.

Ugy az ügyvédi pályán, mint a közügy terén szép sikerrel működött; a megalakult nagyváradi ügyvédi egylet egyik szakosztályának elnökévé választotta; majd Nagyvárad és Biharvármegye törvényhatóságainak bizottsági tagjává választatott, s mindkét törvényhatóságnak tiszteletbeli főügyészévé neveztetett ki.

Az irodalmi téren kiválóan jogi szakkérdésekben, a szakfolyóiratokban és a napi lapokban, különösen az Ellenőrben dolgozott. Tevékeny részt vett a magyar jogászgyűléseken, hol majd mint indítványozó, majd mint véleményező, majd mint előadó igen fontos magánjogi és perjogi kérdések tárgyalásában fontos szerepet vitt. E tárgybéli dolgozatai és beszédei a jogászgyűlés évkönyveiben olvashatók. A jogász-gyűlés állandó választmányi tagnak, s ismételve az I. és IV-ik (magánjogi és perjogi) szakosztályok elnökének választotta meg.

1873-ban Dr. Hoffmann Pál általános magánjogi törvénykönyv tervezetére beható kritikai észrevételeket írt; és valószínűen e munkára vezethető vissza az, hogy 1874-ik év elején még mint nagyváradi ügyvéd, az igazságügyminiszertől azon megtisztelő megbízatást nyerte, hogy a magyar magánjogi törvénykönyv tervezetének örökösödési részét készítse el. E tervezet a múlt évben jelent meg, az indokolásnak első füzeté pedig a folyó évben adatott ki. — Mindezen irodalmi munkáiról az illetékes szakférfiak és szakkörök a legnagyobb elismeréssel szólnak. Meglátszik e műveken, hogy azokat egy alapos és nagy tudományú, kitűnő jurista írta.

Teleszky István.

1874-ik évi május hóban Nagyvárad város mint balközéppárti jelöltet, Dús László szélbali jelölt ellenében, az 1875-iki általános választások alkalmával, pedig mint szabadelvű párti jelöltet Simonyi Ernő ellenében országgyűlési képviselőnek választotta. Ugyanezen kerületet képviselte az 1878—81-iki országgyűlésen; a mely alkalommal az első választásnál neki és ellenjelöltjének: Szilágyi Dezsőnek egyenlő szavazata volt; az újabb választásnál azonban pártja 49 szavazattöbbséggel győzött.

Jelenleg a b. Perényi Zsigmondnak főispáni kinevezése folytán megüresedett ugocsamegyei nagy-szöllősi kerületet képviseli, a hol általános felkiáltással választatott meg. Parlamenti tevékenysége ismeretes. Kiválóan az igazságügyi kérdésekkel foglalkozott és foglalkozik.

Az igazságügyi bizottságnak tagja, s több fontos törvényjavaslatnak előadója. Így a kihágásokról szóló büntető törvénykönyvet, a büntető törvénykönyvek életbeléptetéséről szóló törvényt, a törvénykezési rendtartás módosítását és a végrehajtási eljárást tárgyazó törvényeket, ugy az igazságügyi bizottságban mint a házban ő adta elő; a két utóbb említett törvénynek tervezeteit is az igazságügyminiszter megbízásából ő készítette. Tevékeny részt vett ujabban a közadók kezeléséről és a pénzügyi közigazgatási bíróságról szóló törvényjavaslatok tárgyalásánál, a mely utóbbinál szintén mint az igazságügyi bizottság előadója működött.

Megemlítendő még 1875-ben irt és 1876-ban megjelent »Orökösödési jogunk törvényhozási szabályozásához« című nagyobb szakmunkája, melyet a magyar tudományos akadémia dicséretre méltatott.

Tevékeny tagja és választmányi tagja a nem rég megalakult magyar jogászegyletnek, bizottsági tagja Budapest főváros törvényhatóságának. — Boldog házasságából egy leány és két fiu gyermeke van.

Teleszky István kitünő szónok. Hangja rokonszenves és kellemes csengésű. Az országban s a házban egyaránt a legnagyobb tekintélyű s legjelesebb jogász-capacitások egyike. Kiváló tehetsége, tudománya szakismeretei egyformán jogositják őt erre. Beszédeit rendszeren a legnagyobb figyelem szokta kísélni, mert letudja azt kötni s az érdeklődést feltudja ébreszteni, — akár nagyobb szabásu beszédet tart, akár kisebb módosítványokat terjeszt elő. — Mint jellemző vonást megemlíthetjük róla, miszerint a magyar irodalom egyik legkimagaslóbb alkotását, Madáchnak »Az ember tragédiáját« oly igen megszerette, hogy fiatalabb korában azt elejétől végig könyv nélkül tudta.

Tibád Antal.

Tibád Antal szül. 1843-ban Udvarhelymegye Kadicsfalva nevű községben, régi székely családból.

Alig végezte be jogi tanulmányait a pesti m. kir. egyetemen, midőn 1867-ben megyéje által alügyészsé, 1868-ban főjegyzővé, 1869-ben, tehát alig 26 éves korában, alkirály-biróvá (alispánná) választatott, mely hivatalt viselte a megyéknek az 1870. évi XLII. t. cz. alapján eszközölt újra szervezéseig, midőn megyéje által ismét az alispáni állás betöltésére hivatott meg.

Ezen állásban igen sokat tett az új megyei és községi szervezet életbeléptetése és a közigazgatás, nemkülönben a közoktatás fejlesztése körül is. Nagyrészen neki köszöni lételet a virágzó székely-udvarhelyi állami főreáliskola, melynek megalapítása és fejlesztése közben tetemes akadályokkal kellett megküzdenie, valamint az országban ma már fájdalom egyetlen népnevelési egylet is, mely ma is teljes buzgalommal és eredménynyel működik a népnevelés terén.

Az 1873-ban Udvarhely megyét is meglátogatott cholera-járvány alkalmával tanusított önfeláldozó buzgalma által nem csak megyéje egyhangu köszönetét, de ő felsége elismerését is kiérdemelte. 1875-ben